

[Albertsen.]

ger og en række kommissioner og udvalg har beskæftiget sig med disse ting, og det er jo heller ikke ukendt, at — det tror jeg ikke at jeg fornærmer forslagsstillerne med at sige — inspiration på dette område i væsentlig grad er kommet fra Specialarbejderforbundet i Danmark. Men der er ikke tale om et sammenfald mellem det forslag, som Specialarbejderforbundet er kommet med, og det forslag, som vi her drøfter, idet de elementer, som indgår i SF-forslaget, ikke er helt de samme, og de økonomiske konsekvenser vil for SFs forslag være af en helt anden rækkevidde end det, som Specialarbejderforbundet har peget på, ligesom også selve konsekvenserne med henblik på den enkeltes individuelle stillingtagen til overgang til dette er vidt forskellige, idet Specialarbejderforbundets tankegang bygger på, at bestemte grupper af befolkningen skulle have lettere adgang til at få en efterlønsordning. Det er rimeligt og forståeligt, at netop Specialarbejderforbundet peger på det, for de undersøgelser, der er foretaget, viser jo helt klart, at de hårdt arbejdende ufaglærte arbejdere er dem, der leverer langt det største antal procentuelt af invalidepensionister. Når man ser på befolkningssammensætningen, er det 30 pct. af befolkningen, der kan karakteriseres som ufaglærte, men når man ser på antallet af invalider, så er det næsten halvdelen af samtlige invalider, der kommer fra disse grupper. Derfor er et initiativ på dette felt særdeles påkrævet.

Jeg tror derimod ikke på den løsning eller det forsøg på løsning, som man her er kommet med, og som tilsyneladende måske nok kunne virke som en slags columbusæg, idet man siger, man imødekommer et behov for at fratræde arbejdsmarkedet på et tidligere stadium, hvorved man samtidig i nogen grad skulle løse arbejdsløshedsproblemet. Den sidste konklusion vil jeg advare imod at man drager. Den har Specialarbejderforbundet for sit vedkommende taget afstand fra og sagt, at en realisering af de tanker, som de er fremkommet med, betragter man som et bidrag til bekæmpelse af arbejdsløsheden, men det er kun et begrænset bidrag og må ikke betragtes som nogen løsning som sådan.

Vi er i socialdemokratiet meget åbne over for en drøftelse af disse ting. Vi mener ikke,

at arbejdsgrundlaget, som foreligger fra SFs side, måske er det mest brugbare, men synes godt, at vi allerede på dette stadium kan tillige en åben holdning med henblik på drøftelse i folketingets socialudvalg herom. Vi forventer, der kommer yderligere materiale desangående, og vil altså være åbne over for tankegangen, som her er udtrykt, men måske nok sigtende mere i retning af de tanker, som Specialarbejderforbundet har peget på, og som samtidig et vægtigt kommissionsmateriale giver os et godt arbejdsgrundlag for at drøfte videre på.

Vi vil tage venligt på en drøftelse og håbe, at vi får en drøftelse i folketingets socialudvalg herom. Men vi mener altså, der er adskillige løse fuger i det forslag her, og derfor må vi tage visse forbehold.

Bertel Haarder (V):

Vi hilser med tilfredshed, at også socialistisk folkeparti med sit punkt 3 i forslaget finder det nødvendigt at gribe ind over for arbejdsmarkedets parter med henblik på at sikre folk et friere valg, når det gælder arbejdstidens omfang.

Vi betvivler ikke SFs humane hensigter med det forslag, de har lagt frem her, men vi har jo også bemærket de udgifter, som socialministeren var inde på. Jeg vil gøre opmærksom på, at det er ikke blot et spørgsmål om at gøre op, hvad det egentlig koster i ekstra udgifter. Dette forslag drejer sig jo først og fremmest om at begrænse den indkomstmasse, som skal beskattes, som vi skal tage skatterne fra. Det er altså ikke blot dette, at man får en masse udgifter, det er også dette, at den tiltagende udstødning fra det danske arbejdsmarked, som har været en af de stærkeste drivkræfter i de senere års skatteskrue, den vil man yderligere give en ekstra tand.

Det er i forvejen sådan, at af en årgang 67-årige er de 60 pct. allerede på pension, og med dette forslag vil man altså fremme en udvikling i retning af, at endnu flere endnu tidligere skal ud af arbejdsmarkedet og i stedet for have deres indkomst over det offentlige. Det kan man jo godt unde de pågældende, det er ikke det, det drejer sig om, men man gør bare samfundet kolossalt meget fattigere derved, for man indskrænker den eneste rigdomskilde, vi har, nemlig mængden af arbejdsindsats, der gøres i det